

LINDSEY LEAVITTOVÁ

Královské PŘEKVAPENÍ

Královské
PŘEKVAPENÍ

LINDSEY LEAVITTOVÁ

Královské
PŘEKVAPENÍ

Přeložila Michaela Krýslová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2011 by Lindsey Leavitt

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Royal Treatment*

(Published by Disney, Hyperion Books, New York, 2012)

Přeložila © 2016 Michaela Krýslová

Redakce textu: Melita Denková

Fotografie na obálce © 2010 Darrell Eager

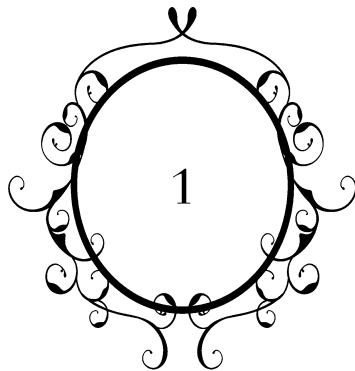
Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-838-4 (pdf)

Hot Cross Buns je snad nejpříbklejší písnička v dějinách hudby. Máte chuť na velikonoční mazance. Jsou po centu. Tak si je kupte a sklappněte, ať ty tři noty nemusíme hrát pořád dokola. Při pomýšlení, jak asi bude znít další veledílo *Twinkle, Twinkle, Little Star*, jsem se otrásla. Být malé dítě, tak se snad rozbřečím.

„No dobře.“ Moje nejlepší kamarádka Kylee Maliková se snažila nasadit povzbudivý úsměv, ale koutky rtů se vzpouzely. „Znáš tu písničku Michaela Jacksona *ABC*? Když si ji budeš v duchu zpívat, tak si zapamatuješ noty pro *Hot Cross Buns*.“

„Počkat, proč bych si měla zpívat *jinou* písničku, abych si tuhle zapamatovala?“ Sevřela jsem krk vypůjčených houslí. „Noty si pamatuju, jenom je nedokážu *zabráť*.“

„Sneseš trochu upřímnosti?“ Kylee odstrčila můj stojánek na noty stranou. Jako speciální asistentka dirigenta kapely směla používat hudební učebnu střední školy k vlastnímu cvičení a mě tam propašovala z laskavosti.

„Jasně. Řež do mě.“

„Možná bys udělala nejlíp, kdyby ses na to vykašlala.“ Oči se jí rozšířily. „Teda ne že bys, ehm, neměla talent! Akorát asi na něco jinýho. Co se radši pořádně připravit na pondělní konkurz?“

„Ještě ani nevím, jestli tam vůbec půjdu. Hraje se Shakespeare. A je to představení *střední* školy. Moje šance jsou tak jedna ku dvaceti tisícům.“

„Sice nejsem matematickej génius, ale vím jistě, že naději máš

určitě větší. Tohle není umělecká škola v New Yorku. Tady jsme ve Sproutville. V Idahu. Na konkurz přijde nanejvýš tak padesát, šedesát lidí. A prakticky jde o společný představení druhého stupně základky a střední školy, takže máš stejnou šanci jako kterejkoli středoškolák.“

„To je fuk.“ Školský úřad totiž povolil žákům druhého stupně zúčastnit se konkurzu jen proto, že nám divadelní kroužek vyškrtil z osnov. Pardon, „sloučili“ nás se střední školou. Jenže středoškoláci pořád budou nad osmáky ohrnovat nos.

„Ale ty jsi dobrá, Desi. Vážně.“

Žmoulala jsem lem trička s nápisem POZORUHODNÁ, co jsem si sama navrhla, a doufala, že Kylee nepozná, jak moc bych si přála, aby měla pravdu. Chtěla jsem se stát herečkou od té doby, co jsem v devíti letech viděla první film s Audrey Hepburnovou. Nedokážu spočítat, kolikrát jsem večer stála v ložnici před zrcadlem a přehrávala si scény z klasických filmů. Nejspíš skoro tolikrát, kolikrát jsem si přečetla text podzimní hry, Shakespearova *Snu noci svatojánské*. Ale tahle touha musela stranou, neboť teď jsem nutně potřebovala proniknout do tajů hudby. „Dneska nemám čas pilovat text. Zrovna se chci stát Beethovenem.“

„Hmm... Nechci ti brát iluze, ale *hudební* génius z tebe asi nikdy nebude, zvlášť ne s houslema. Ale možná jsme jen ještě nekáply na ten pravej nástroj. Co zkusit... xylofon?“

„Na xylofon hraje moje sestřička Gracie a tý jsou dva roky. To jsem tak špatná?“

Kylee pokrčila čelo. „Ne, teda... *špatná* je moc silný slovo.“

„Kylee, slibovala jsi, že budeš upřímná.“

„Znělo to, jako když kupa koček hraje na tubu. V H-dur.“

„Co je to H-dur?“

Kylee si zakryla pusou, ale zachrochtání, co z ní vyšlo, potlačit nedokázala.

„Ty se mi směješ?“ Namířila jsem na ni smyčcem. „Moje hudební sny se rozplynuly a ty se mi *směješ*?“

„Hudební sny?“ Kylee se řehtala jako pomínutá. „Vždyť sis umanula, že se chceš naučit hrát na nějaký hudební nástroj, teprve před měsícem.“

„Třeba to byl můj *tajnej* sen.“

„Když ti na tom tolik záleží, tak teda zkusíme pokračovat. Ale moc se neoháněj smyčcem, nebo si vypíchneš oko.“

„No jo, tak toho fidlání nechám. Ale za můj nezdar neseš vinu ty, učitelko.“

Uložila jsem housle do futrálu – má oblíbená část cvičení. Hudební sen jsem jen předstírala, ale mé *princeznovské* sny byly pravé, a pokud jsem se chtěla vrátit k magické práci u královské dvojnické agentury Façade, potřebovala jsem trénovat.

Letos v létě agentka Meredith Pouffinski přiletěla – skutečně *přiletěla* (cestuje v bublině) – do mé koupelny a oznámila mi, že agentura Façade odhalila můj MP – magický potenciál –, když jsem sdělila svoje přání jedné kouzelné rybičce. MP mě dokáže proměnit tak, abych vypadala přesně jako kterákoli princezna, co chce odjet na prázdniny. Stačilo podepsat smlouvu a nanést si na tváře starověkou egyptskou královskou růž. *Puf!* A je ze mě princezna.

Samozřejmě jsem tu práci vzala. Kdo by nechtěl cestovat po světě, setkávat se s královskými rodinami a přitom vydělávat řůu peněz? Ale zjistila jsem, že princezny si často „berou volno“ zrovna v té nejšílenější době a nechávají mi na krku cokoli od amazonských slavnostních rituálů po drastické redukční diety. A přestože jsem si tím jen přidělala starosti, já se opravdu snažila princezny nejen dokonale zosobnit, ale i pozitivně ovlivnit jejich životy. Jednou jsem ovšem zašla příliš daleko – políbila jsem prince Karla, protože jsem věděla, že se má klientka Elsa stydí to udělat sama. Za tenhle husarský kousek jsem málem dostala padáka, ale apelační soud (velcí šéfové Façade) nakonec schválil můj postup na úroveň dvě – a teď *potřebuju* dokázat, že si tuhle výsadu zasloužím.

Pár dní potom, co jsem se vrátila ze svých dvojnických dobrodružství, mi přišel do Idaho balíček. Zaradovala jsem se, když jsem uvnitř našla manuál dvojnice princezen – kapesní dotykový počítač, v němž je všechno, co jsem kdy chtěla vědět o královských rodinách. Až na to, že když jsem teď postoupila na úroveň dvě, měla jsem tam taky zprávu, že si mám projít jakousi Vyšší průpravu řádné elitní dvojnice.

Vyšší průprava řádné elitní dvojnice (VPŘED... tihle lidé milují zkratky) byla prostě seznam věcí, které si musím *osvojit*, než půjdu zaskakovat za svou první – zatím ještě utajovanou – princeznu úroveň dvě. Každá práce vyžadovala nový seznam a tenhle obsahoval:

1. Klasická hudba, porozumění a zvládnutí; schopnost hrát na hudební nástroje (dechové a strunné) se velmi doporučuje
2. Evropské dvorské tance osmnáctého a devatenáctého století
3. Historie francouzských královských rodů, zvláště období před a hned po francouzské revoluci
4. Dějiny umění a architektury osmnáctého století s důrazem na baroko
5. Veřejný proslov a konverzační dovednosti

A tak jsem si celé léto prohlížela umělecké diapozitivy, četla *Příběh dvou měst*, pokoušela se fidlat na housle, sledovala on-line videa s lidmi promenujícími se v dobových kostýmech a přednášela své oblíbené monology ze starých filmů Graciině sbírce plyšáků (pravda, na veřejném projevu ještě musím zapracovat). Teď byla polovina září a před pár týdny začala škola. Vedla jsem si dobře, ale kdy budu *přípravena*, jsem neměla tušení. Že je čas vrátit se ke své práci snů, poznám podle toho, že se objeví Meredith v bublině, což se může stát každým dnem.

Zacvakla jsem přezky futrálu a porozhlédla se po učebně hudby. Xylofon tu opravdu byl. Je xylofon klasický hudební

nástroj? Může mi nesplnění hudebního bodu VPŘED zabránit v návratu k Façade?

„Hele, Kylee, co kdybych se vážně učila hrát radši na xylofon? Anebo na flétnu. Flétna je boží a, ehm, je to dechovej nástroj, že jo? A vysvětlila bys mi, co je to H-dur a allegro a forte a všechny tyhle hudební záležitosti?“

„No dobře, naučím tě hrát na flétnu, když mi řekneš, proč se najednou tak zajímáš o hudební *záležitosti*.“ Kylee pohrozila ukazováčkem. „A nepokoušej se mi namluvit, že to byl vždycky tvůj tajnej sen. Ještě nedávno jsi nechtěla dělat nic jinýho než dívat se na starý filmy a teď najednou šílíš, jako by ses chystala veřejně vystupovat.“

Veřejně vystupovat... no, Kylee vlastně nebyla daleko od pravdy. A nyní se stanete svědky Desina ekvilibristického kousku, který spočívá v konverzaci s nejlepší kamarádkou, aniž bych prozradila své největší tajemství. Nejen že by mi nevěřila, ale navíc jsem podepsala smlouvu, v níž jsem slíbila, že o agentuře Façade neposkytnu nikomu žádné informace.

„Dobře. Tak já ti teda odhalím své nejskrytější tajemství.“ Popadla jsem dřevěnou paličku, udeřila do klávesnice xylofonu a přitom se snažila tvářit nenuceně. „Až mě naučíš hrát na flétnu.“

„Do konce naší hodiny už zbývá jenom pět minut. Myslím, že pak má zkušebnu zamluvenou další skupina.“

„Pět minut. Bezva. A potom tě zvu na slurpee.“

Kylee vyštrachala ve skříni se školními hudebními nástroji flétnu, vzala do ruky hlavici a zvedla ji do výšky. „Takže nejtěžší je mít správně pusu. Našpul rty, jako když si chceš pofoukat polívku.“

Udělala jsem polívkovofoukací grimasu, což s rovnátky není vůbec lehký úkol.

„Výborně, a teď, než připojíme zbývající části flétny, se potřebuješ naučit dostat vzduch směrem dolů.“ Strčila mi studený kovový náustek pod rty.

„Počkej, zpomal.“

„Cha cha. Tady. Pamatuj, foukáš polívku.“

Přidržela jsem nástroj u pusu a představila si báječnou hustou zeleninovou polévku ze škeblí. Ale když jsem foukla, znělo to spíš, jako když vítr duje do maliní.

Kylee se příkrčila. „Takže tohle bude tvůj... první úkol.“

Foukla jsem ještě jednou, spíš vzteky než ve snaze tvořit hudbu. Maliníkový zvuk jen trochu zvlhl.

Zamračila jsem se na náustek. S tím muzicírováním to byl ale hloupý nápad. Vážně, co jsem si myslela? Lidem trvá celé ROKY, než se naučí hrát na hudební nástroj. A já se musím vrátit do práce co nevidět! Možná kdybych čtyřicet hodin denně poslouchala Mozarta, vsáкло by se mi to do prstů. Jasně, chce to jiný přístup. A v seznamu VPŘED se píše „velmi se doporučuje“, nikoli „je naprosto nezbytné“. Kromě toho jsem za hudebně nadanou princeznu zaskakovala už na úrovni jedna a vyvázla bez úhony. Co na tom, že její nástroj se přitom rozbil?

Kylee měla pravdu. Na hudbu nemám ty správné buňky. Dnes večer vymyslím jiný plán. Teď je čas na slurpee.

Našroubovala jsem další dva díly flétny a foukla z plných plic. „Tak dobře, končím. Ale ještě moment. Mrkej!“ Zatvářila jsem se jako suverénní flétnista a zmáčkla narůžovělou klapku. „Jsem přirozený talent! Říkej mi Krysař.“

Kylee si zacpala uši a řehtala se jako blázen, zatímco já se pus-tila do malého tanečku. Úplně jsem se do toho vžila, točila jsem se dokola a prsty mi poletovaly po klapkách. Předchozí vrzání na housle znělo jako rajská hudba ve srovnání se zvuky, co jsem teď vyluzovala na flétnu. Skoro jsem ani nepostřehla, že někdo zahvízdal. Podívala jsem se na Kylee, ale ta měla obličej ztuhlý hrůzou.

Ve dveřích stála moje bývalá nejlepší kamarádka Celeste Juniperová a za ní asi dvacet dalších lidí.

Studentů střední školy a členů divadelního kroužku.

Celeste triumfálně završily oči. „Omlouváme se, že rušíme... to nacvičuješ na sólové vystoupení? Nebo snad na konkurz do muzikálu *Cats*? Ten zvuk, jako když tahá kočku za ocas, jsi vystihla naprosto *dokonale*.“

„Rezervovali jsme si zkušebnu pro naše divadelní setkání.“ Menší kluk v zapínacím svetru začal přesouvat židle. „Doufám, že to nevadí.“

Flétna se pořád tyčila ve vzduchu jako anténa signalizující mou ubohost. Poručila jsem svému lokti, ať klesne dolů, ale loket neposlechl. Ostatní se mezitím nahnuli dovnitř a stavěli židle kolem mě do kruhu. Kylee mě nakonec popadla za ruku a odtáhla do rohu místnosti. „To je v pohodě. Jenom jsme připravovaly komickou scénku pro Desin konkurz. Hlásí se totiž do konkurzu na školní představení.“

Ostatní divadelníci už začali provádět hlasová cvičení a nás díkybohu ignorovali. S Celeste jsem ovšem takové štěstí neměla. „Takže ty jdeš na konkurz, jo?“ zeptala se. „Do kolika her už jsi to zkoušela?“

„Do čtyř,“ pípla jsem tiše.

„A do kolika tě obsadili?“ dotírala Celeste.

„Do žádný,“ špitla jsem ještě tišeji. Počkat. Nedovolím Celeste, aby mě nutila cítit se neviditelná. Poslední dva roky se ke mně chovala hrozně, protože můj táta právník poslal jejího tátu podvodníka do vězení. PŘED DVĚMA LETY. „Ještě do žádný, ale teď se situace změnila.“

„Jasně, pětka je magický číslo,“ dodala Kylee.

Dřívější Desi by se propadla hanbou. Jenže dřívější Desi se během prázdnin vytratila a já se teď mohla stát tou osobou, jakou jsem si vždycky přála být. Kromě toho jsem se s tím svým flétnovým boogie tak ztrapnila, že nic horšího už mě na konkurzu potkat nemohlo. „Vážně to chci zase zkusit, takže se tam uvidíme. A hodně štěstí.“

„Říkat herečce ‚hodně štěstí‘ přináší smůlu.“

„Já vím, proto to říkám.“ Vzala jsem Kylee za ruku, abychom důstojně odkráčely, ale ona stála jako přimrazená. Celeste se usklíbala a šla se připojit k rozehrávajícímu se kroužku.

„Měly jsme hned odejít,“ sykla jsem.

„Podívej,“ zašeptala rozčileně Kylee. „Támhle je Reed Pearson.“

A opravdu, Kyleein nový objev seděl v kroužku a opakoval si text se sousedem. Jeho hlas – možná díky novozélandskému přízvuku – zněl hlasitěji než ostatní. Když si všiml, jak na něho zíráme, zamával.

„Já tam nemůžu jít,“ hlesla Kylee. „Ještě jsem si to nenacvičila.“

„Co sis nenacvičila?“

„Jak s ním mám mluvit.“ Vrhla zoufalý pohled ke dveřím. „Když on je tak krásnej a je mnohem starší než my –“

„Jenom o rok.“

„Já už radši pádím. Večer mi zavolej.“ Zaryla se mi nehty do kůže. „A chci slyšet podrobnosti.“

Zatímco Kylee upalovala pryč, Reed ke mně připochoval. „Snad jsem ji nevyděsil?“ zeptal se.

„Ne. Teda vlastně jo.“ Zakroutila jsem hlavou. „Ona má děsnou hrůzu z divadelníků.“

Zasmál se. „My nejsme nakažliví.“

Chystala jsem se prohodit vtípek o divadelnitidě, jenže najednou jsem měla špatný pocit, že se s ním směju já a ne Kylee. A tak jsem radši mlčela. Ticho houstlo, až si nakonec Reed odkašlal. „Já jsem Reed. Setkali jsme se už o prázdninách, když –“

Jsi mi zachránil život tím, žes mi dal umělé dýchání, když jsem se málem utopila ve vodní nádrži, přičemž jsme se dotýkali rty, což je důvod, proč mi právě teď dělá problémy formulovat věty. „Já si na to pamatuju.“ Další nekonečné ticho a pak: „Takže jdeš taky na konkurz?“

„Ne, já přišel na tvůj koncert.“

Cítila jsem, jak mi hoří tváře. „Jo... ten interpretační tanec.“

„No, ať šlo o cokoli, v každém případě to bylo originální.“

„Díky.“

„Tak se uvidíme na konkurzu?“ zeptal se.

„Ehm... asi jo.“

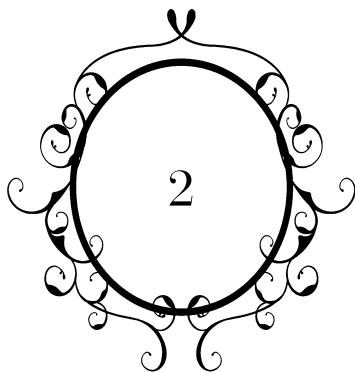
„Bezva.“

Na Reeda zavolal kamarád. Chtěla jsem ještě něco říct, hlavně se zmínit o Kylee, ale on už odcházel. Zvedl loket a prsty přejížděl po klapkách neviditelného nástroje. „Ahoj, flétnistko!“

Vystřelila jsem ven a na chodbě se rozhlížela po Meredith pro případ, že má hra na housle a/nebo flétnu by nějakým bizarním zázrakem stačila na splnění VPŘED. Odvaha, co jsem předstírala před Celeste, už se vytratila, a když jsem teď přislíbila účast na konkurzu, chtěla jsem co nejrychleji pryč ze Sproutville.

Nejlépe rychlostí kouzelné bubliny.

„Kolik balení zmrzliny *potřebuješ*?“ hrozila se máma, když jsem do nákupního vozíku házela příchutí za příchutí. Vrátila jsem se domů s nešťastným výrazem ve tváři, a tak máma nechala Gracii s tátou a odvezla mě do samošky na „malou stresovou terapii“. Počítám, že podcenila mou úroveň stresu.

„Vždyť máme v garáži tu náhradní mrazničku.“ Smetanová s cookies, pistáciová... co je to karamelová exploze? To je jedno. Šup s ní do vozíku.

„Ta je na potravinové zásoby pro případ nouze.“

„Ten zrovna teď nastal.“

„Měl zas táta nějaké nevhodné poznámky ohledně tvé pracovní morálky?“

„Ne. Od té doby, co jsem mu řekla, kolik vydělávám díky svým tričkovejím webovkám, už mlčí.“ Předstírala jsem, že si čtu etiketu na krabičce čokoládové zmrzliny s vlnkami karamelu, aby mi máma neviděla do obličeje. Do mého lživého obličeje. Proдалa jsem jenom, ehm, pět triček. Ale potřebovala jsem nějakou záminku, abych mohla seknout s brigádou ve zverimexu, tak jsem tátovi ukázala část peněz, co jsem vydělala zaskakováním za princezny, aby mi věřil, že si pořád šetřím na vysokou, což je ještě miliony let přede mnou. (Ano, já vím, že to není legrace.) Ne že bych práci v Kouzelných mazlíčích nenáviděla, ale prostě jsem se potřebovala soustředit na VPŘED a začala škola a možná budu hrát to divadlo a... no dobře. Tak jsem tu práci

nenáviděla. Některé oblečení mi pořád ještě smrdí po kočičích zvratkách.

„A co se teda děje?“ Máma mi zastoupila cestu k vozíku, abych nemohla nakládat další zmrzliny. „Chceš si o tom promluvit?“

„O nic nejde.“ Pokrčila jsem rameny. „Chovala jsem se jako idiot před polovinou středoškolského divadelního kroužku. Jo a tvoje nejlepší kamarádka Celeste mě na to velice mile upozornila. Jako vždycky.“

„Zlatičko, a tys na ni byla milá? Ty si taky občas neodpustíš sarkastickou poznámku a jí pak samozřejmě nezbyvá než se bránit.“

„Mami, ona mě *napadla*.“

Čekala jsem, že mě máma pohladí po vlasech a řekne: *Co jiného od ní můžeš čekat? Je to lhářka, stejně jako její otec kriminálník, a ty, Desi, jsi má dcera snů! Kup si tolik zmrzlín, kolik chceš.* Ale nic takového neudělala, protože máma zastává názor, že každá mince má dvě strany, což je sice hezké ve filmu na Disney Channel, ale moc to nepomůže, když člověk potřebuje, aby ho někdo vyslechl.

„Desi –“

„No nic,“ zamumlala jsem. „Mně je to fuk.“

„Chtěla jsem si s tebou o Celeste promluvit.“ Máma mi nakonec přece jen uhladila vlasy, ale ruka jí podivně ztěžkla. „Opravdu ti nevádí, když jí budu dělat konzultantku pro Miss Teen Dream?“

Nevadí mi, když se Celestina dvouměsíční příprava na královnu krásy bude odehrávat v *mém* domě s *mojí* mámou, přičemž se ta holka bude cpát *mými* vanilkovými vaflemi? Bože, proč by mi to mělo vadit? Akorát budu muset snášet to jejich otravné „mezi námi děvčaty“ až do října, kdy soutěž krásy začne, a už teď mi docházela trpělivost. Minulé úterý jsem přišla domů a načapala je, jak se spolu hihňají nad mísou těsta na cookies.

„Cože? Jo tohle?“ prohodila jsem. „V pohodě. Vždyť víš, že soutěže krásy považuju za –“

„Úpadek společnosti. Já vím. Proto jsem se tě ani neptala, jestli se chceš zúčastnit. Měla jsem se tě zeptat.“

„No, já mám poslední dobou moc práce a soutěž krásy by...“ Měla jsem co dělat, abych nevyprskla smíchy, protože jsem věděla, že máma to myslí vážně. *Soutěž krásy?* Natřít si zuby vazelínou, vzít si podprsenku bez ramínek a jít zachránit světový mír? „Já na to moc nejsem. A že děláš moderátorku a konzultantku, mi nevádí – ty jsi osobnost a skvěle se vyznáš v módě.“

„Ale...“

„Ale totéž si rozhodně nemyslím o Celeste.“ Tlačila jsem vozík k pokladně. „Ne že bych ji vyloženě *nenáviděla* nebo tak, ale přesto pro mě není snadný se na vás dvě koukat, jak si každé den pořádáte holčičí dýchánky.“

„Holčičí dýchánky?“

„Líčíte se. Nakupujete oblečení. Trénujete odpovědi pro Celestin rozhovor.“

„Přece jsi říkala, že soutěže krásy nemáš ráda.“

„Nemám. Ale pořád mám ráda tebe.“ Vyložila jsem zmrzliny na pult u pokladny. „A proč o tom vůbec mluvíme? Mně to nevádí. A Celeste mi může bejt ukradená – spíš jsem ve stresu kvůli tomu konkurzu. Potřebuju jít domů a přečíst si druhý jednání.“

„Promiň.“ Máma mě vzala za paži. „Co kdybych ti dneska večer pomohla s přípravou?“

„To myslíš vážně? Ale je to Shakespeare. Dost nuda.“

„Shakespeara miluju a tebe taky.“ Políbila mě na čelo. Pane jo. Na veřejnosti. „A klidně si můžeme udělat svůj vlastní dívčí dýchánek. Nechceš si k té zmrzlině vybrat nějaký časopis? A víš co? Nalakuju ti nehty. A obarvím ti vlasy... Neuvažovala jsi někdy o prosvětlených proužcích? Tvá hnědá má nádherný zlatý nádech, s nímž bychom si mohly pohrát.“

„Pro začátek stačí zmrzlina a časáky,“ zbrzdila jsem ji. „A tu smetanovou s cookies si zamlouvám celou...“ Můj hlas se vytratil, neboť jsem si všimla časopisů v uličce u pokladny.

Tedy jednoho *konkrétního* časopisu. Z obálky bulvárního časopisu na křídovém papíře na mě koukal... on.

Princ Karl z Fenmaru.

S Elsou. A smáli se.

„No vida.“ Popadla jsem časopis ze stojánku a horečně jím listovala, div jsem ho neroztrhala. Článek s touhle fotkou jsem objevila na straně 39, hned po nejnovějším rozhovoru s celebritou Floessou Chaseovou.

Karl se opíral o grošovaného hnědáka a vypadal rozkošně nemotorně. Elsa měla ruce založené na hrudi a prstem ukazovala na rozbahněnou louku. Obloha byla zatažená, barvy mdlé, ale Karl s Elsou se na sebe šťastně usmívali. Kolem nikdo nebyl, takže si podle všeho tenhle okamžik ukradli jen pro sebe a paparazzo ho zachytil.

„Zlatíčko, ty vypadáš jako... jako kdybys tam viděla fotografii sebe sama.“

Smáli se spolu. Spolu. Ti dva byli spatřeni na zápase v pólu, a zubili se na sebe jako staří přátelé.

Jela jsem prstem dolů po tištěném textu.

Přeskočila mezi dlouholetými přáteli princem Karlem a princeznou Elsou letos v létě v Metzahgu jiskra? Princeznu Elsu se nám nepodařilo zastihnout, aby se k věci vyjádřila, ale mluvčí prince Karla uvedl, že ačkoli princ Karl je opravdu Elsin kamarád, stále má šťastný vztah s vévodkyní Olivii. Karl a Olivia byli minulý týden spatřeni na křtinách korunního prince Jaspéra a pár se nadále těší velkému zájmu v královských kruzích.

Bez ohledu na to, jaké povahy je Elsin vztah s princem, zdá se, že její proslule extravagantní babička princezna Helga z někdejšího královského rodu Holdenzasteinů změnila svůj názor ohledně Elsiny role v královské společnosti. Ačkoli Elsin podzimní program bude teprve oznámen, její kalendář dozajista obsahuje exkluzivní královské události.

Věděla jsem, že na drbech o Else a Karlovi je něco pravdy, protože jsem v Metzahgu byla jako Elsinina dvojnice. Když jsem si v Elsině deníku přečetla o její lásce ke Karlovi, upevnila jsem jejich vztah tím, že jsem Karla políbila. Kvůli tomuhle polibku jsem málem přišla o práci, ovšem článek potvrdil, že mě instinkt vedl správně – opravdu se mají rádi.

Ale jakkoli se mé dohazování zdálo vznešené, měla jsem tajemství. Malinkatý kousíček ve mně uvažoval... možná dokonce doufal... že Karlovy city k Else se prohloubily během času, co jsme strávili spolu. Že má rád i mě, ačkoli samozřejmě nemá ponětí, že existuju.

Z celé téhle záležitosti mě bolela hlava, a to nemluvím o srdci. Podala jsem časopis paní pokladní. Máma popadla ze stojánku jiný výtisk a zalistovala jím. „To je ten princ, co sis s ním teď vytapetovala celou stěnu v ložnici, ne? Jeho bratr je mnohem hezčí. A kdo je ta dívka?“

„Princezna Elsa z rodu Holdenzasteinů,“ odpověděla jsem automaticky.

„Panečku, ty jsi ale... informovaná.“

„Přečetla jsem si to v tom článku. A kromě toho princ Karl je hezkej, akorát že neobvyklým způsobem.“

Máma otočila na další stránku. „No, možná má krásnou osobnost. Je trochu menší –“

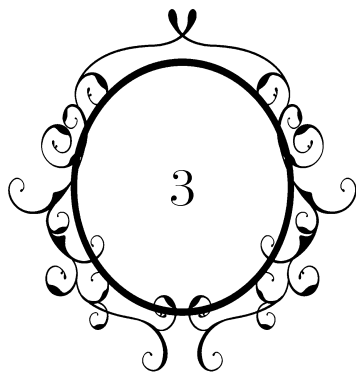
„Měří metr sedmdesát. To je naprostej průměr!“ Skoro jsem zaječela a vyrvala jí časopis z ruky.

„Ano, jistě.“ Máma zvedla ruce. „Já netušila, že ses stala takovou bláznivou fanynkou.“

Zatímco platila za zmrzliny a časopis, já ještě jednou mrkla na Karlovu fotografii. „Nejsem bláznivá, jenom si kupuju časopis.“

„Když to říkáš.“

„Vážně. A pojď už domů. Jestli si nezklidním nervy, tak budu šťastná, když dostanu roli prvního stromu.“

*K*dyž jsem se vzdala všech nadějí, že bych se v tomhle století mohla naučit hrát na hudební nástroj, vytáhla jsem plán B a strávila zbytek víkendu posloucháním rozsáhlého playlistu klasické hudby a brouzdáním po manuálu, jestli neobjevím něco víc o setkání Karla a Elsy. O Else jsem našla jen odpovědi na dotaz, který jsem zadala v červnu na chat dvojnic, což je místo, kde se o členech královských rodin píše věci, o nichž časopisy nemají tušení. O Karlovi tu byly jen obvyklé bulvární žvásty: vztah s vévodkyní Olivíí, práce v nadaci AFRIKA MÁ HLAD, skandály jeho směšně pohledného a nafoukaného staršího bratra Barretta. Tyhle informace už jsem znala. Jenže já si neustále kladla otázku: *Co se děje mezi Karlem a Elsou?* A pak ještě jednu, tišší: *Co to má společného se mnou?*

Díky královské dramatické situaci jsem se ani nestačila stresovat kvůli konkurzu. Vlastně to není pravda. Já bych se asi stejně nestresovala. Když jsem teď měla tolik „hereckého“ tréninku jako princezna, tajně jsem doufala, že dostanu roli. Nic velkého – stačil by malý štek. Před Façade jsem se nikdy neodvažovala věřit, že by se můj herecký sen někdy mohl stát skutečností. Kdykoli jsem šla předtím na konkurz, tak spíš jen abych si dokázala, že to nezvládnou.

Teď jsem věděla, že možné je všechno. Možné, ale ne zaručené.

*

Když jsme se v pondělí po škole sešly s Kylee u mé skříňky, chtěla jsem se jí svěřit, jakou mám z konkurzu hrůzu, ale pokaždé když jsem otevřela pusu, znělo to jako bublání.

„Jsi připravená?“ zeptala se.

Zabublala jsem na souhlas.

„Napij se mojí vody. Asi máš něco v krku, že vydáváš takový žalostný zvuky, když mluvíš.“ Lokla jsem si její vody a odkašlala si. „To je bublavost.“

„Je to hrozný.“

„Nechápu, proč tam lezu.“ Napila jsem se ještě trochu. „Vždyť já na tom pódiu omdlím.“

„Možná právě díky tomu dostaneš roli. Předstírej, že usínáš – to se pro *Sen noci svatojánské* skvěle hodí.“ Kylee mě vystrčila ze dveří na nádvoří. Jak jsme pochodovaly po chodníku oddělujícím základní školu od střední, naše kroky se synchronizovaly. „Kromě toho nejdeš na konkurz poprvé.“

„Už jsem to párkrát zkoušela, ale nikdy jsem nedostala roli. A taky se nehrál Shakespeare.“

Musím se k něčemu přiznat: možná vám budu připadat jako úplná blbka, nebo přinejmenším ne příliš hlubokomyslná, ale já nemám ráda Shakespeara. Jasně, ty příběhy jsou skvělé, jenže proč se tam mluví starodávným jazykem, co mu nikdo nerozumí? Sice všichni předstírají, že hltají každé slovo, ale ve skutečnosti nikdo nechápe, o čem je řeč. Odhaduji, že nejsem jediná, kdo má tyhle pocity, ale když se k nim přiznáte, je to, jako kdybyste řekli, že nevidíte císařovy nové šaty. Milovat Shakespeara je literárně a umělecky cool, což jsou dvě vlastnosti, které jsou ve světě múzických umění výhodou. Ujeté klobouky taky pomůžou – všichni účastníci konkurzu je měli. Já si žádný nevzala, ale oblékla jsem si tričko s nápisem SHAKESPEARE JEST FRAJER. Počítala jsem, že by mi mohlo zajistit správnou image.

„Shakespeare je jako kterákoli současná hra, do který přimícháš pár *ó* a *ach*,“ uklidňovala mě Kylee.

„Nezapomeň na *hle* a *běda*. Myslíš, že lidi dřív uprostřed hovoru usínali?“ Když jsme zahnuly za roh, zastavila jsem se. Před námi se vynořila sproutvillská střední škola – břečtanem porostlá budova z červených cihel, postavená ve třicátých letech minulého století a snadno zaměnitelná za ústav pro choromyslné. „Já to nezvládnou. Pojď domů.“

„Ne. Ty to zvládneš.“ Kylee mě postrčila dopředu. „Hele, řekni mi svůj monolog.“

„My jsme si neměli nic připravovat. Režisérka nám dá něco přečíst přímo na místě.“

„Tak mi řekni cokoli.“

Přednesla jsem pár veršů z druhého jednání, co jsem se naučila nazpaměť.

„Vidíš?“ Kylee se rozzářila. „Dostaneš roli, já to vím. Ty slova dávaj *smysl*, když je říkáš.“

„To je sice možný, ale Shakespeare se nejspíš obrací v hrobě, kdykoli mě slyší recitovat.“

„Kdo tohle úsloví vůbec vymyslel?“ přemítala Kylee. „Proč by se měl člověk v hrobě obracet? Třeba to znamená, že je zombie nebo tak něco. Pokud by tvůj herecký výkon udělal z Shakespeara zombíka, tak to bych brala. Mohl by se při svých hrách objevovat na jevišti a trousit poznámky jako... Jambický pěti-stopý verš... špatný. Duchaplnost... dobrá.“

Pokřčila jsem nos. „Ty už zas nějak moc koukáš na ty příšerný filmový horory, vid’?“

„Pořád lepší než ty tvoje starý filmy s nějakou Audrey jak-se-jmenuje.“

„Jak-se-jmenuje? *Jak-se-jmenuje*? Audrey Hepburnová je jedna z nejlepších hereček, co kdy žila na týhle planetě. Nebo kterýkoli planetě. Jéžíš, kdybych teď ležela v hrobě, tak se v tu ránu obrátím.“

„Když ještě decháš, tak to neplatí. Pak jsi pohřbená zaživa a –“

„Jenom se tam váliš!“ vykřikla jsem. Kylee se zahihňala.

Nevím, kdy se to stalo, ale někde mezi červnem a nynějškem jsme s Kylee dosáhly toho báječného *bodu*. Toho, kdy o sobě navzájem víte věci, co nikdo jiný neví. A ještě víc, vy je přijímáte.

Například Kylee je tak kultivovaná, že kdyby měla MP, tak by ve Façade pravděpodobně přeskočila úroveň jedna a zabydlela se rovnou v úrovni dvě. Do Sproutville se přistěhovala před rokem ze Seattlu se svými kvalifikovanými, elegantními, skvělými rodiči. (Z *Indie*. Můj táta pochází z Idaho Falls. Kdyby existovala soutěž o nebáječnější rodiče, její by dostali pohár za první místo a moji hezkou stužku za účast.) Malikovi berou svou dceru na výstavy a symfonické koncerty a čtení poezie. Ale roztomilá, slušně vychovaná Kylee je zároveň blázen do filmových hororů a krvavých videoher. Není to úžasné? Právě tohle se mi na ní líbí.

Obešly jsme budovu a zastavily se u vchodu do divadla. Kylee mi stiskla paži. „Tak já se skočím mrknout do učebny hudby, jestli už je všechno zařízený na workshop dechovcech nástrojů, co učím příští týden.“

„Hmm.“

„A vrátím se včas, abych viděla tvůj výstup.“

„Dobře.“ Otočila jsem se a civěla na dveře.

„Desi,“ řekla. „Mazej dovnitř!“

Na chodbě mě ovanul proud studeného vzduchu z klimatizace. Založila jsem si ruce na hrudi a navzdory chladu mi vyrazil pot. Při pohledu na ceduli na dveřích, OKRESNÍ KONKURZ NA DIVADELNÍ HRU, jsem se potila ještě víc. Proč nám jen nenechali náš divadelní kroužek na základce? Teď nejen že jsem se musela nějak vypořádat se všemi těmi *och* a *ach*, ale ještě jsem se měla pokoušet o roli s teenagery dost starými, aby mohli řídit auto.

Teenagery dost starými, aby šli k volbám.

Dost starými, aby si nechali narůst vousy hodné Shakespeara.

O několik ztuhlých vteřin později jsem si všimla, že u stolku

vedle skříňky s oceněními sedí Reed. Hlavu měl skloněnou a tužkou ťukal v rytmu hudby vycházející z jeho sluchátek. Černé vlasy mu padaly do očí a vytvářely hezký kontrast s jeho opálenou pletí. Vylovila jsem z batohu propisku a podepsala se na prezenční listinu ležící před ním. Být tam Kylee, tak by se jí z úsměvu, jímž po mně blýskl, podlomila kolena. Se mnou to samozřejmě ani nehnulo. Hezký kluk v Idahu se nedá srovnat s milým, báječným princem v Evropě.

„Jsem rád, že ses rozhodla přijít,“ řekl Reed. Pardon. Hezký kluk v Idahu se sexy přízvukem. „Kde máš flétnu?“

„Hm, pokouším se získat roli, nikoli přimět rejžu ječet hrůzou.“

„Pak neříkej *hm*. To paní Olmanovou šíleně vytáčí.“

„Hm, díky. Teda, no nazdar, ještě jsem ani nezačala, a už jsem vyletěla.“ Přečetla jsem si pokyny. Úvod, jevištní pohyb a vybrat si jeden ze tří poskytnutých monologů. Pět minut mluvení, pokud vůbec. Mé zaskakování za princezny kolikrát trvalo i několik dní. Pět minut bych mohla zvládnout.

Zvedla jsem hlavu a zjistila, že mě Reed pozoruje, tak jsem zalovila v paměti pro něco duchaplného, co bych prohodila. „Ty jsi asistent? Proč sedíš u zápisu?“

„Protože jsem ucho z prváku.“

„Jestli ty jsi ucho, tak co jsme potom my osmáci?“

Zasmál se. „Na to ti neodpovím. Radši nechtěj slyšet, co si někteří středoškoláci myslí o tom, že se nám do naší hry cpou děti ze základky.“

„Cpou? To je teda dobrý. *My* jsme si to nevybrali. A vy starší jste ve výhodě.“

„No, to rozhodně. Ukázalo se tu jen pár sedmáků a osmáků. Vsadím se, že většinu představa středoškolskýho Shakespeara vyděsila. Tvoje šance, že dostaneš roli, jsou dost mizivý. Pravděpodobně spíš nulový.“

Šouपालa jsem levou nohou po dlaždičkové podlaze. „Díky za vyslovení důvěry.“

„Počkej, to jsem nechtěl.“ Reed zavřel oči. „Promiň. Občas mluvím rychlejc, než myslím. I když říkám pravdu.“

„Takže pravda je, že bych se ani neměla namáhat chodit na konkurz.“

„Ne! Jde jen o to, že *statisticky* by tvoje šance mohly být nižší. Ale jestli jsi dobrá herečka, tak to nehraje roli. A nevypadáš ani moc nervózně.“ Reed do mě zabodl upřený pohled. „Nebo jsi?“

Nedokázala jsem se mu dívat do očí, když na mě tak zíral, jako by se mě snažil zhypnotizovat, abych vyklopila pravdu. Ani se nedivím, že Kylee před ním utekla do učebny hudby.

„Já a nervózní?“ Dobrá herečka by okamžitě předstírala sebejistotu. Jenže já byla příliš zaneprázdněna počítáním všech jmen na prezenční listině, každý podpis snižoval mou šanci na úspěch. Na konkurz přišlo víc než padesát lidí a rolí bylo tak možná dvacet. „Ne, já nejsem nervózní. Já jsem... já jsem vyděšená.“ Schoulila jsem ramena. „Celej den si připomínám, že mám dejchat.“

„Neboj se.“ Reedův výraz se zjemnil. „Nervózní jsou všichni, někdo to jen dokáže líp zamaskovat.“

„Jako ty?“

„Si piš. Já už jednou zvracel.“

„Neke.“

„Fakt. Ale vyčistil jsem si zuby, takže teď mám mentolově svěží dech.“ Reed mrkl na hodinky a vstal. „Zápis skončil. Jdu dovnitř, jestli chceš jít taky. Je vždycky super přijít na konkurz s doprovodem.“

S doprovodem. Ježišmarjá. Kylee. Takovou dobu se s tím klukem vybavuju a ještě jsem se nezmínila o Kylee. „Ano! Moje kamarádka Kylee za chvíli dorazí. Ona hraje na klarinet. A vůbec na všechny nástroje. Je fakt milá a je s ní sranda.“

Reed si strčil prezenční listinu pod paži. „Promiň, takže ona je tvůj doprovod na konkurz? Já tady nechci rozbíjet posvátný kruh.“

„Ne, jen jsem tím myslela, abys držel dvě místa – jedno pro mě

a jedno pro Kylee. Já si ještě přečtu tenhle monolog a za chvíličku jsem tam.“

„Bezva.“ Reed se opřel o dveře a zády je otevřel. „Jo a hned jak vyjdeš na jeviště, nezapomeň říct svoje jméno. Paní Olmanová vyhrožovala, že kdo to neudělá, může rovnou odejít.“

„Díky za další stres.“

„Rádo se stalo.“

Dveře se zabouchly a zvuk zazněl chodbou divadla jako ozvěna. *Vyděšená* – to byl slabý výraz. Jestli se budu dál nervovat, tak mi srdce vyskočí z hrudi a začne citovat Shakespeara. Přečetla jsem si monology čtyřikrát nebo pětkrát, rozhodla se pro roli Heleny, a pak vklouzla do sálu.

Chvilku mi trvalo, než jsem se rozkoukala a v pravém zadním rohu objevila Reeda.

„Přišla jsem o něco?“ zeptala jsem se

„Už začali,“ zašeptal Reed. „Bere to podle abecedy. Jak se jmenuješ příjmením?“

„Desi Bascombová?“ nesl se hledištěm hlas paní Olmanové.

„Ehm, tady,“ zamávala jsem.

„Výborně, já bych tě chtěla *tam*.“ Paní Olmanová ukázala na jeviště.

Na to, že bych měla nějaký čas na uklidnění, jsem mohla zapomenout. Spěchala jsem uličkou a všimla si Celeste sedící ve druhé řadě vedle Haydena – kluka, do něhož jsem byla dřív zamilovaná. Hayden na mě tupě civěl, což jsem si nebrala osobně, protože už mi došlo, že *tupost* je jeho specialita.

Celeste nepochybně dotlačila Haydena, aby se na konkurz přihlásil s ní. Pokud dostane roli někdo z osmičky, tak to bude ona – v minulosti vždycky hrála ve školních a obecních představeních. Ne, nenechám se od ní vyvést z rovnováhy. Pět minut kvality. Tohle je moje šance.

Vyhнула jsem se očnímu kontaktu a radši jsem se plně soustředila na to, abych nezakopla na schůdkách. Když jsem zdárně

vystoupala na jeviště, zastavila jsem se a zamžourala do davu. Světla mě příliš oslňovala, abych rozeznala obličej.

Nejdřív jsem měla říct svoje jméno a pak jít do středu jeviště. Otevřela jsem pusy a...

Moje jméno.

Moje... jméno?

Hm...

Počkat, neříkej hm. Uf...

„My jsme připraveni, můžete začít, slečno Bascombová.“

Bascombová. To je ono. A moje křestní jméno je... Desi! Hurá!

„Jmenuji se Desi Bascombová.“ Zesílila jsem hlas, jak jsem kráčela do středu jeviště. Pak... jsem znovu ztuhla. Ale no tak, pomyslela jsem si. Už jsem měla těžší herecké úlohy. Tohle jsou studenti střední školy, ne členové královských rodin. Ovívala jsem se svým listem jako vějířem. Pokud to absolvuju, aniž bych omdlela nebo zaplavila jeviště svým potem, tak bych mohla hrát strom číslo dvě.

„Chodím do osmé třídy,“ pokračovala jsem. „Moje oblíbená barva je kachní modř a mám ráda gumové medvídky.“ Odkašlala jsem si, podívala se do svého listu a ze všech sil se snažila ignorovat skutečnost, že se třese. Nebo skutečnost, že jsem před konkurzem vypila tři plechovky Mountain Dew a můžete hádat, co se mi teď chtělo.

Zvedla jsem ruku k srdci a zírala přímo do reflektoru. Když jsem si odkašlala, ponořila jsem se do monologu.

„Já že jsem krásná? Co vás nemá. Klam.“

Vás rád má Demetrius, že jste krásná.“

Můj hlas zněl pisklavě, rozhodně ne divadelně nebo snad shakepearovsky. Ovinula jsem si ruce kolem pasu a odvrátila zrak. Zamyslela jsem se nad významem těch slov. Helena měla ráda kluka, který miloval její nejlepší kamarádku. Říkala, že by dala všechno na světě, kdyby Demetrius místo toho cítil lásku k ní.

Tuhle bolest jsem znala. Podobně hloupě jsem se zabouchla

do Haydena, a pak ta záležitost s Karlem a Elsou, to by samo o sobě vydalo na shakespearovskou tragédii. Kéž by se tak někde našel kluk, který by mě miloval prostě jako Desi. Někdo, kdo by mě ocenil v mém vlastním světě.

Podívala jsem se zpátky do reflektoru. Celé tělo mi pulzovalo Heleniným pocitem úzkosti. Celá jsem se chvěla emocí, skoro do té míry, jako bych *byla* Helena. Měla jsem stejný pocit, jako když se naladil můj MP a já se napojila na své klientky princezny. Ale magie přece účinkovala, jen když jsem si nanesla královskou růž. Jak by mohl tenhle magický pocit fungovat doma, mimo Façade?

Pokračovala jsem v monologu a umocnila ho svou narůstající energií.

*„... Zrak zrakem střebala bych, sluchem hlas,
až můj by váš měl něhyplný jas.*

*Mít svět, krom Demetria vše bych dala,
jen kdybych za to vám se podobala.*

*Svým pohledům mě naučte! Ach, jak
ho tolik okouzлил váš čarozrak?“*

Divadlem se rozléhal ohlušující aplaus – což zřejmě znamenalo, že se jim to líbilo, ne? Zamrkala jsem, magie slov vyprchala a já opět dostala strach, že se utopím v potu.

„Hm, ne počkejte... děkuju vám.“ Udělala jsem pukrle – nemoc z povolání – a odpotácela se z jeviště. Reed na mě kývl, ale já se nešla posadit. Otevřela jsem dveře a vytratila se na záchod vypustit Mountain Dew.

Když jsem vyšla z kabinky, spatřila jsem se v zrcadle. Pleť jsem měla bledou, ale zároveň tak nějak zářila. Kdo by si pomyslel, že ze všech těch nervů vzejde takový úspěch? Zvedla jsem ruku, abych si upravila culík, a zarazila se. Fuj... možná jsem měla zlatý Helenin okamžik, ale přitom jsem se taky pěkně zpotila. Přisáhám, že ráno jsem si nastříkala deodorant. Pitomý levný šmejd.

A... bezva. Vpravo dole na tričku jsem měla obrovský flek od čokolády. Proč jsem si toho nevšimla *předtím*, než jsem se postavila před celé divadelní oddělení? Zmáčkla jsem kohoutek a proud vody vytryskl rovnou na mě. Propocená kola, čokoláda a napůl mokré tričko. Prostě génus z osmé třídy.

Tričko jen tak neuschne a já se potřebovala vrátit zpátky, abych viděla zbytek konkurzu. Napadla mě zoufalá myšlenka, ale já ji odehlnala jako mouchu. Ne, to nemůžu. Ale co, *můžu*...

Namočit celé tričko.

Vážně! Pak to bude vypadat, jako bych se polila limonádou a potřebovala to vyprat. Úplně mokré tričko je méně trapné než propocená kola pod pažďím a fleky od čokolády. Nahrabila jsem se blíž k umyvadlu a postříkala se. Docela příjemné, opravdu. Když už ze mě crčela voda, praštila jsem do osoušeče rukou, abych nechala odpařit stékající kapky, ale nefungoval. Ještě jsem na téhle střední škole ani nezačala pořádně studovat a už mi z toho hrabalo.

Oklepala jsem si ruce, a jen co jsem tak učinila, z kapek vody se vytvořila bublina. Místo aby praskla, vznesla se ke stropu.

Počkat...

Že by...

Rostla? No jasně. Bublina se měnila z velikosti melounu do gymnastického míče a do plných rozměrů.

Málem jsem vykřikla „*Jupííí!*“, když má agentka přes princeznu Meredith vystoupila.

„Drahoušku!“ Opřela se o vedlejší umyvadlo a znechuceně pokrčila nos. „Jsem si naprosto jistá, že *Sen noci svatojánské* neobsahuje soutěž Miss mokré tričko.“

„Meredith!“ Zakryla jsem si hrudník. „Proč vy se vždycky takhle vynoříte?“

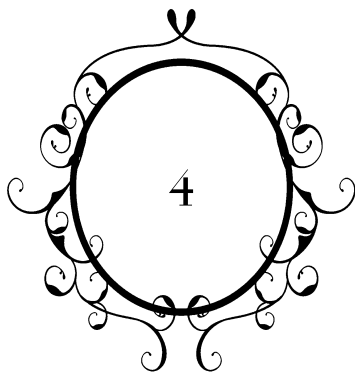
„Cestuji v bublině. *Vynořit se* mi připadá jako vhodný příchod.“

Konečně jsem si uvědomila, co setkání s agentkou znamená – práci! Požehnanou práci! Zajásala jsem a vrhla se Meredith

kolem krku. „Vy jste zpátky! Takže jsem připravená pro úroveň dvě? Už jsem zvládla všechny tréninky? Proč jste mi nedala vědět, že přiletíte? Kam jedem?“

Vykroučila se z mého objetí. „Promluvíme si v bublině. Moje vlasy vypadají ve světle zářivek na tomhle záchodě vápenatě. A tvoje vlasy, no... prostě si nastup.“

*Z*nitřek Meredithiny bubliny vypadal komfortněji než předtím. Místo bývalé kanceláře s prostorem k sezení měla teď recepci s pohovkou, TV a barem. Na konferenčním stolku stál obrovský dárkový koš. Její kancelář, viditelná za pootevřenými dveřmi, měla stejné monochromatické barevné schéma jako předtím, ale byla tam hezčí knihovna, psací stůl se skleněnou deskou a obraz, který jsem zaručeně viděla v jedné z knih o výtvarném umění. Meredith ukázala na novou podlahu z tvrdého dřeva. „Kap, kap, kap. Musíš se ke mně vždycky vrátit jako zmoklá slepice?“

„Stala se mi malá katastrofa s propoceným tričkem.“

Vzdychla. „Ty *jsi* katastrofa.“

„Ahoj, Desi!“ prohodila jsem sarkasticky. „Vítej zpátky do práce. Promiň, že jsem pro tebe nepřiletěla dřív, ale...“

„Ale,“ Meredith mi podala ručník a ukázala na dvě židle stojící u chromovaného stolu, „nebyla jsi připravena. Pamatuj, úroveň dvě ve Façade je o kvalitě versus kvantitě, takže neradi spěcháme. Zadala jsem ti požadavky VPŘED a nyní jsi je splnila.“

„Opravdu? A jak?“

„No, v hudbě jsi prošla s odřenými ušima, doufejme, že klasičké studium bude stačit, neboť tvá hra na housle zní jako –“

„Když tahá kočku za ocas. Já vím.“

„Prosím. To je urážka všech kočkovitých šelem. V hlášení VPŘED budu muset tvoje dovednosti trochu nafouknout. A veřejný projev jsi splnila vystoupením na konkurzu.“ Meredith